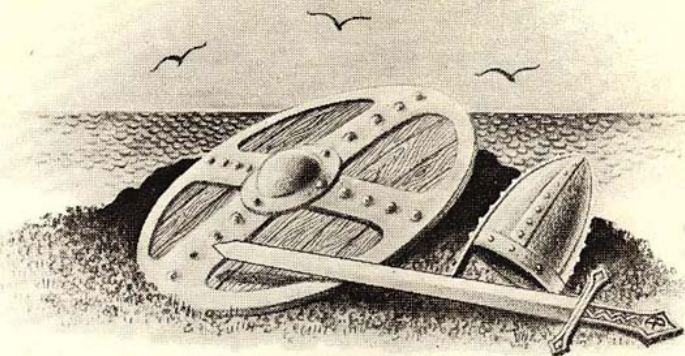

NR.11
1942

NASJONAL- UNKOMMEN

25
ØRE

NASJONAL UNGDOMMEN

ORGAN FOR NORGES UNGDOM

Nr. 11

NOVEMBER 1942

9. ÅRG.

Norges ungdom — Norges framtid.

Norges ungdom — Norges framtid. Overalt har disse ordene lyst mot oss, og med ildskrift står de nå i minnet vårt. Under Riksmøtet i Oslo i september sto de på Universitetsbygningen som et motto over Ungdomsfylkingens store møte på Aulaplassen. I byene er det blitt satt opp transparenter med dette motto, og det har stått på Ungdomsfylkingens vakre plakater. Brosjyrer, artikler og foredrag har båret denne titlen. Men vi må ikke la dette bli et hult slagord uten noen virkelig verdi for oss. Vi må forstå meningen bak ordene. Vi må forstå at de bærer en appell til oss unge.

Vi må alltid ha klart for oss at vi er Norges framtid, at vi skal bygge framtidens Norge og føre fedrenes verk videre. Men det er ikke nok at vi bare forstår hvilken stor betydning vi har for landet vårt. Vi må ikke slå oss til tåls med at vi er Norges framtid. Meningen er at når vi forstår dette, så skal vi med øket vilje og kraft

gå inn for å dyktiggjøre oss, slik at vi kan løse de oppgaver som framtida stiller.

Vi skal tilegne oss nyttige kunnskaper, og vi skal herde kroppen vår så vi blir sunne og sterke og kan tåle livet når det er hardt. Vi må leve sunt, slik at helsen ikke blir ødelagt, for en god helse er det beste et menneske kan eie. I alt vårt arbeid og i all vår opplæring må vi ha for øyet at vi en gang skal overta etter fedrene våre og føre deres verk videre mot nye høyder. Vi må alltid yte hva som står i vår makt for å gjøre oss skikket til denne oppgave.

Staten på sin side tar hand om oss unge gjennom Ungdomstjenesten, men det er ikke nok at vi på dette vis får en god og allsidig opplæring. Vi må selv være besjelet av den tanke som ligger bak Ungdomstjenesten at Norges ungdom er Norges framtid, at vi unge må være skikket til å lede den framtidige utvikling i det rette spor.

Minister dr. Gulbrand Lunde.

Et sorgens budskap har nådd det norske folk. Minister dr. Gulbrand Lunde er ikke mer. Han og fruen er omkommet ved en bilulykke og aller størst er savnet blant deres egne kjære.

Norges ungdom føler stor sorg, for minister Lunde har vunnet hjertene våre. Bedre enn noen andre har vi unge forstått den kampen han har ført for å vekke det norske folk. Vi har forstått det som vår avholdte minister alltid framholdt, at vi må bevare og styrke vår nasjonale egenart, at det er den som skal berge folket vårt gjennom denne vanskelige tiden.

Ungdomsfylkingen forsto ham, og han forsto Ungdomsfylkingen. Alltid var han rede til å hjelpe oss. Aller mest avholdt var han av de unge i Stavanger. Et bevis for dette er det at han i 1936 ble det første æresmedlem i Stavanger NSUF. Utallige ganger har minister Lunde talt til oss på fører-skoler og på mønstringer, og det lune smilet hans vil alltid leve blandt oss unge.

Gulbrand Lundes liv var en kamp, en

åndens kamp som ofte var hardere og mer anstrengende enn den som blir ført med våpen i hånd. Utrettelig var han i denne kampen som varte år etter år. Ved siden av at han ledet departementet for Kultur og Folkeopplysning og var NS rikspagandasjef, hadde han tid til å dra rundt i landet og holde foredrag. Ofte måtte han ta natten til hjelp. Ofte måtte han reise om natten og arbeide om dagen. Han gjorde alt for den saken han trodde på, og alltid hadde han en trofast medarbeider i sin hustru.

Gulbrand Lundes liv var en kamp, og han døde midt oppe i denne kampen som for ham var blitt en plikt. Han døde i kamp og kan derfor fare bort i fred. Hans minne vil leve.

Fe døyr,
frender døyr,
sjølv døyr du og.
Men eg veit eit
som aldri døyr:
domen om daudan mann.

P. M.

Ragnar Bergs hus på Voksenkollen.

Kaptein Ragnar Berg betydde noe for de frivillige han var satt til å føre. Hans forbilde, hans måte å ta sine soldater og oppgaver på rev alle med til størst mulig ytelse. Han var en stor soldat da han levde, og heltedøden, som rev ham bort fra et liv til gagn for legionen og for hele det norske folk gjorde ham om mulig enno større. De frivillige som kjente ham og ble utdannet av ham og kjempet under hans kommando vil aldri kunne takke ham fullt ut. Når kamerat- og hvileheimen for frontkjemperne idag heter Ragnar Bergs Hus, så er det mer enn en alminnelig oppkallelse etter en fortjent mann.

Det fins ikke noen frivillig, som når han bor et par dager i Ragnar Berg-huset ikke tenker på hva denne kaptein Ragnar Berg var for nordmen-

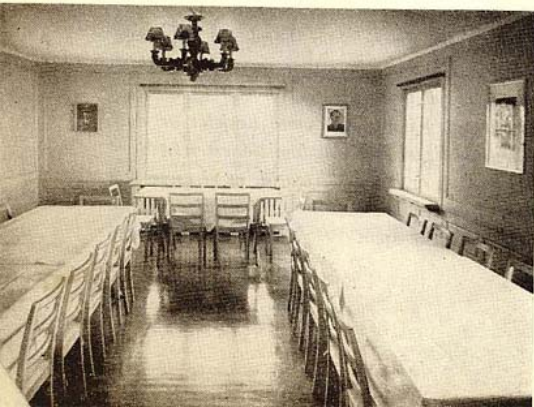
Ragnar Frontkjempernes heim

nene og Norge, og hva han kunde blitt hvis han ikke hadde stupt for en russisk mine. Nesten daglig kommer frivillige heim som sårede eller på permisjon.

Stadig nye stridsmenn for Norge tenker et øyeblikk på den mannen hvis navn står på det skiltet som viser vegen fra Voksenkollen stasjon til Ragnar Berg-huset. Og det er godt å være i husets varetekt, like trygt som det var å stå under Ragnar Bergs kommando på troppeøvelsesplassen i Falingbostel eller ved fronten foran Leningrad. Man må tenke på Norge når man står i den koselege peisestuen og ser ned over Oslo og fjorden.

Her er alt stelt slik til at frontkjemperne skal føle seg heime og få noen dagers eller ukers ro og avspenning etter oppholdet i skyttergravene. Kosten er rikelig og godt tilberedt, vertskapet står på det standpunkt at bare det beste er godt nok for frontkjemperne, og soldatene trives her oppe, hvor de alltid treffer kamerater fra Waffen SS og Legionen.

Det har vært holdt en del kamerataftener og

Den lyse, pene spisesalen hvor soldatene inntar sine måltider.

fester i peisestuen i Ragnar Berg-huset, og det vil man fortsette med. Det begynner å skapes tradisjon i frontkjemperheimen på Voksenkollen. Den som vil kjenne det nye Norge bør helst ta en tur dit opp og tilbringe en dag sammen med soldatene. De som strir på heimefronten vil få kraft og trøst i den ånden de kan møte i Ragnar Bergs Hus. Men la oss ikke bare snakke om frontkjemperånden, som lever og trives så godt der oppe i den klare norske fjellluften. Den er en selvfølge for soldaten. Han er her for å ha det moro, for å glede seg og ha det godt, og for hver time på dagen føle at man ikke glemmer den innsatsen han og hans kamerater har ytet.

Her skal man ta seg et glass øl og spille kort eller sjakk, herfra skal man gå turer ut i Nordmarka, og hit til peisestuen med det lysende bålet skal man komme tilbake etter turer i byen eller treningsløp ute i skauen.

Ragnar Berghuset er de glade kjempers borg. Det er stedet hvor livsgleden og troen på framtiden holder til huse. Minnet om kampen som ligger bak oss og om kameratene som falt og minnet om Ragnar Berg, som vi mistet så altfor tidlig

Bergs Hus.

på Voksenkollen ved Oslo.

Peisestuen med utsikt over Oslofjorden. Her hygger man seg om aftenen foran peisebålet.

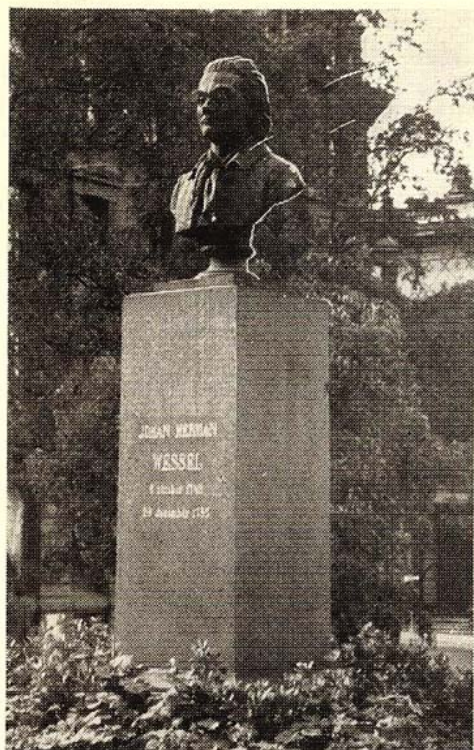
Kjøkkenet er en viktig avdeling.

To dyktige kokker i ferd med å lage mat til soldatene.

gir den rette bakgrunn Og vi skal ut igjen og slåss på nytt etter de glade dagene i Ragnar Bergs Hus. Mange kommer kanskje ikke tilbake når de drar ut for annen gang: La oss derfor glede oss over denne heimen som er laget av frontkjemper for frontkjemper og til minne om dem som ikke mer kommer tilbake. La oss glede oss over livsgleden og kameratskapet i frontkjempernes eget hus. Den troen, den idealismen som lever her oppe vil en gang prege hele Norges land — det er derfor vi drar ut en gang til når vi i noen uker har nytt tilværelsen i huset ved Voksenkollen.

Per Imerslund.

Johan Her:

Galgenfugle

stort bedre. Opp av denne massen raker Holberg og Wessel. Vi kan se Wessel for oss — kledd som en kunstner med et ansikt som alltid ligger i muntre folder. Munnen er alltid ferdig til å le, til å latterliggjøre all dumheten og dårskapen. Og med ham husker vi alle personene i verkene hans, smeden svart og fæl, herremannen, bakeren og den hersens narren som står og peker nese av menneskene og samfunnet.

Vi har alle både hørt og lest om Holberg. Vi vet at det er ham som har skrevet alle de morsomme komediene om «Jeppe på Bjerget» og den sinte konen hans, om «Erasmus Montanus», «den politiske kannestøperen» og alle de andre. Men vi kjenner sikkert mindre til hans etterkommer, dikteren Johan Herman Wessel.

Begge disse berømte nordmennene levde mesteparten av livet sitt i Danmark, i et samfunn som vi idag vilde synes var latterlig i all sin unaturlighet og narraktighet. For menneskene var ikke seg selv i denne tiden. De bare etterliknet andre og på samme måte som de brukte parykk og pudret seg for å se fine ut, slik skjulte de også sine egne tanker. Alt nasjonalt ble trengt i bakgrunnen. Folk kunde til og med ikke snakke sitt eget morsmål, nei, det var ikke fint nok. Fransk eller latin måtte det være. Mesteparten av folket var svært uvitende og kunde hverken lese eller skrive. De som *selv* mente de var uhyre kloke og sprenslærde var ikke

Wessel ble født 6. oktober 1742 i Westby sogn i Akershus fylke. Faren hans var kapellan og bestemte at Johan Herman skulde studere som de fleste embetsmannsbarn gjorde i den tiden. Ja, Johan Herman reiste først til hovedstaden hvor han gikk på Christiania Kathedralskole. Seinere måtte han si fedrelandet farvel og reise til København hvor han kom til å oppholde seg mesteparten av livet. Her dro de fleste norske studentene i veg med et langt og vanskelig fagstudium. Men Wessel hadde ikke lyst til det. Han foretrakk å lære språk og satte seg som mål å lære fransk, tysk og engelsk til fullkommenhet. I fritiden satt han enten å leste og skrev på hybelen sin i Badstuestrede 83 eller vanket sammen med de forleste kameratene sine i «Det norske Selskab». Dette var en forening som skulde komme til å telle de beste og klokeste nordmenn fra denne tiden. J. N. Brun, Claus Frimann og flere andre var med her og snakket fjellnorsk, sang om den vakre norske naturen, om fjell og daler og lengtet heim til fedrelandet. Wessel var med blant stifterne av denne foreningen, og vittig og slagferdig som han var varte det ikke lenge før han ble midtpunktet i kameratkretsen.

Wessel skrev ikke så forferdelig mye, men til vederlag er alle diktene og småfortellingene hans svært godt skrevet. Det er en viss lød av fjellnorsk i stilen hans, en kvikkhet og et humør som vi bare finner make til i folkeeventyrene våre. Litt av en eventyrskikkelse var han også — er han ikke blitt kalt Askeladden i norsk litteratur? Hovedverket

man Wessel.

i norsk litteratur.

hans heter «Kierlighed uden Strømper». Her gjør han narr av et skuespill «Zarine» som J. N. Brun hadde skrevet kort tid i forvegen. Ellers laget han flere fortellinger på vers som «Smeden og Bageren», «Gaffelen», «Hundemordet» og mange andre.

Alle mener at Wessel førte et liv fylt av glede og morskap. Men her tar de feil. Som han ofte selv fremhevet var livet hans rikt på skuffelser, han tjente dårlig og hadde en svak helse. Det er vel i slike vemodsfylte øyeblikk han har skrevet disse linjene.

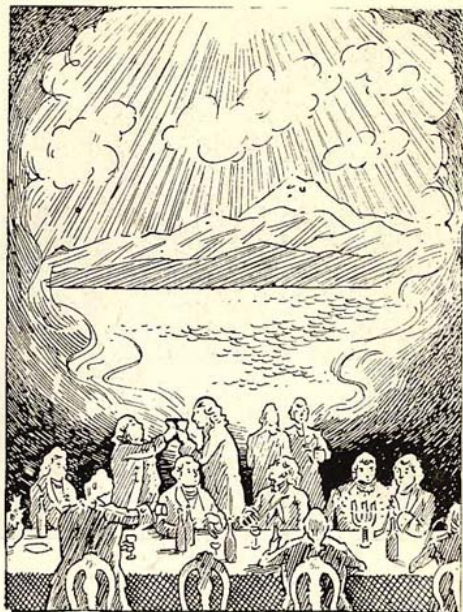
Han syntes født til Bagateller
og noget stort han blev ej heller.

Eller:

Han aad og drak, var aldrig glad
hans Støvlehele gik han skieve.
Han ingen Ting bestille gad
tilsidst han gad ej heller leve.

Han bieffede for ham.

Fra Lille Norge gikk tankene ofte til det store fedreland —

Wessel døde den 20 desember 1785 og ble begravet på Trinitatis kirkegård i København. Begravelsen kostet de mange vennene hans. Selv var han fattig like til det siste. Folk fikk ikke øynene opp for hans genius før det var for sent.

Når vi no den 6. oktober feiret 200-årsjubileet for Wessels fødsel med festforestillinger, konserter, Wesselfrimarker og bekransning av bautaen hans, så er det fordi vi minnes ham som en gjenreiser av norsk kultur, som en ekte nordmann som talte Norges sak i en vanskelig tid og gjorde alt for å få landsmennene sine til å vende tilbake til sitt eget, til å forstå verdien av det virkelig norske og nasjonale.

—orre.

DEN NORSKE

Folket vårt må ha rot i den norske kulturen, i det som er vår norske egenart. Vi makter ikke å fylle vår plass i det germanske fellesskapet, dersom vi ikke henter kraft og styrke ut fra våre nasjonale verdier. Først da kan vi løse de oppgaver som blir tildelt oss i det unge Europa som no vokser fram.

Det er vi unge av i dag som skal forme den store og forlokkende framtiden som vi no ser omrisset av. Det er derfor i første rekke vi unge som må lære å kjenne og forstå våre nasjonale kulturverdier.

Ungdomstjenesten skal no ta hand om ungdommens oppfostring og i særlig grad den ideologiske opplæringen. Ungdommen skal ikke lenger trenge søke og lete etter de nasjonale verdier. Den skal tvert om bli ledet fram til dem. Gjennom Ungdomstjenesten vil de unge få et klart syn for den kulturarv vi har fått fra fedrene våre. Det er denne arven vi må bygge videre på.

En av de mange veger Ungdomstjenesten går for å få ungdommen til å forstå disse verdier, som er av slik stor betydning for framtiden vår, er vegen gjennom folkeviseleiken, gjennom sangdansene.

Folkeviseleiken er et ypperlig ledd i den nasjonale oppfostringen av ungdommen. I sin innerste kjerne er folkevisene fellesgermanske. Ja, vi kan kalle dem felleseuropeiske. På den annen side er våre norske folkeviser særmerkt ved at de henger så nøye sammen med den norske bokheimen. Folkevisene våre er altså en typisk norsk utforming av en felles-nordisk kulturstrømning, som visene er, skal også vi unge være. Gjennomtrengt av norskdom, men likevel germansk, ja europeisk.

Folkeviseleiken har også andre store oppgaver. Gjennom dansen knyttes vi nærmere sammen. Vi lærer verdien av en felles innsats. Vår sans for fellesskapet styrkes.

Verdien av folkeviseleiken er dessuten særskilt stor i dag, siden den står som motvekt mot en fremmed og unordisk ånd. Mot en ånd som gir seg utslag i swing og jazz. Folkeviseleiken skal no være med på å vekke til live den rette forståelse av våre nasjonale kulturverdier.

* Når vi driver med folkeviseleik, må vi først og framst søke å få liv og ånd inn i dansen. Dette får vi ikke til uten at alle kan visene og synger med hele tiden. Den som ikke selv er med og synger,

FOLKEVISELEIKEN

får aldri noe glede av dansen. De som ikke bryr seg med å lære versene, hindrer også de andre i ringen når de søker å få liv i leiken.

Når vi danser, skal vi oppleve det visen handler om og gi uttrykk for stemningen i visen. Får vi ikke dette til, er vi i virkeligheten ikke med på dansen. Det blir bare dødt fottråkk av alt sammen. Når det er enkelte i byene som ikke synes noe videre om folkeviseleiken, kommer det for en stor del av at de ikke makter å leve seg inn i visene.

Er det sorg i visen, må vi få det fram i dansen. Tempoet blir senere, bevegelsene tunge og langsomme og tonefallet i det vi synger blir sorgsamt. Ansiktstrekken gir også uttrykk for sorgfulle kjensler.

Gir visen uttrykk for glede, lyser ansiktsuttrykket opp. Bevegelsene blir kvikke og lette, og tem-

poet blir raskere. Når vi synger, gir røsten uttrykk for glede.

Dette er bare et par eksempler, men nettopp slik må kroppen være med og oppleve visen. Vi må danse med alle muskler slakke og med svikt i kroppen. Det nytter ikke å danse med stiv kropp. Det er også viktig at fordanseren finner det rette tempo med en gang og siden regulerer det gjennom hele dansen.

Vi gjør en stor feil når vi danser de samme visene for lenge. Da mister de lett friskheten sin. Vi må derfor aldri nøye oss med bare å lære noen få danser, men vi må stadig lære nye.

En god hjelp i arbeidet med folkeviseleiken er bøkene om Norske Folkedanser som Noregs Ungdomslag har gitt ut. Få tak i disse bøkene og gå så inn for folkeviseleiken med liv og sjel.

RADIOEN PÅ RISHOLMEN

3

Av JØRGEN HAUGEDAL

III.

Det vart glede hjå Vikstølgjentone då gutane kom. Vitjing av folk frå dalen var meir sjelsynt dette året enn ellers. Alt uhyggeleg som hende på Vidda skremte folk og heldt dei borte.

Gutane satt kring bordet i det unelege Bergstøylselet og åt rjomegraut so det koste etter. Og munnen stod ikkje. Marit stølgjente var ihuga etter å høyre nytt frå dalen, og gutane smette inn spursmål um krøtera og fenaden.

Kirsti kom frå Knattenselet. Ho heldt seg ellers hjå Marit so mykje mogeleg både dag og natt no. Ho og gjætegjenta var reint avskremde.

— Det var Kvithot som rauk den natti utysket vitja oss —

Kåre stogga skeia halvveges til munnen og spila augo upp.

— Nei vel? ?

— Jau, rett var det so. Og fuglane veit kven tok sauen. Det likna eit menneske, men noko sikkert torer eg ikkje seia. Kirsti såg seg redd ikring.

Kåre var alt framme frå bordet, treiv sekken, reiv skinnet fram og bredde det ut.

Han rygde attende. Der låg skinnet til Kvithot — han hadde ikkje vorte var det med sama dei fann det under steinhella —

Gråten kom i halsen, men han svelgde og svelgde.

Sinnet æste fram.

Kvithot, Kvithot — hans eigen kjære sau, som han hadde sendt til fjells og gledde seg til å møte att no.

Men han skulde klå farren som hadde teke sauen! Han skulde rundhjula han — kor stor og sterk han enn var.

Kirsti var den første som fekk att mælet.

— Kvar fann de dette? Ho peika på skinnet.

— Under ein stein i deld, like vest for støylen, svara Sigurd.

— Og der såg ut til å vera meir av same slaget, skaut Normann inn.

— Nei, no gjev eg meg over. Marit slo hendene saman og seig ende ned på benken.

Kåre satt tagal og stirde fram for seg. Ender og då såg han burt på skinnet. Til slutt la han seg på kne og saumfor det nøgje.

— Øvd slakter, mulla han.

— No treng me ikkje tvila lenger på at det er fant som er på ferde. Kirsti såg ut gjennom glasat.

— Nei, det hev vore kvass kniv og stø hand — villdyr greider ikkje sovore. Kåre reiste seg att.

Dei sveiv ut på stølsvollen alle saman. Kåre såg over rifla si att og etla seg upp på Sjonarhaugen, nord for støylane. Kirsti tok heimetter.

Det byrja ringla og klinga av bjøllor. Buskapene kom smått drivane mot kviene, medan gjætergutane hjala.

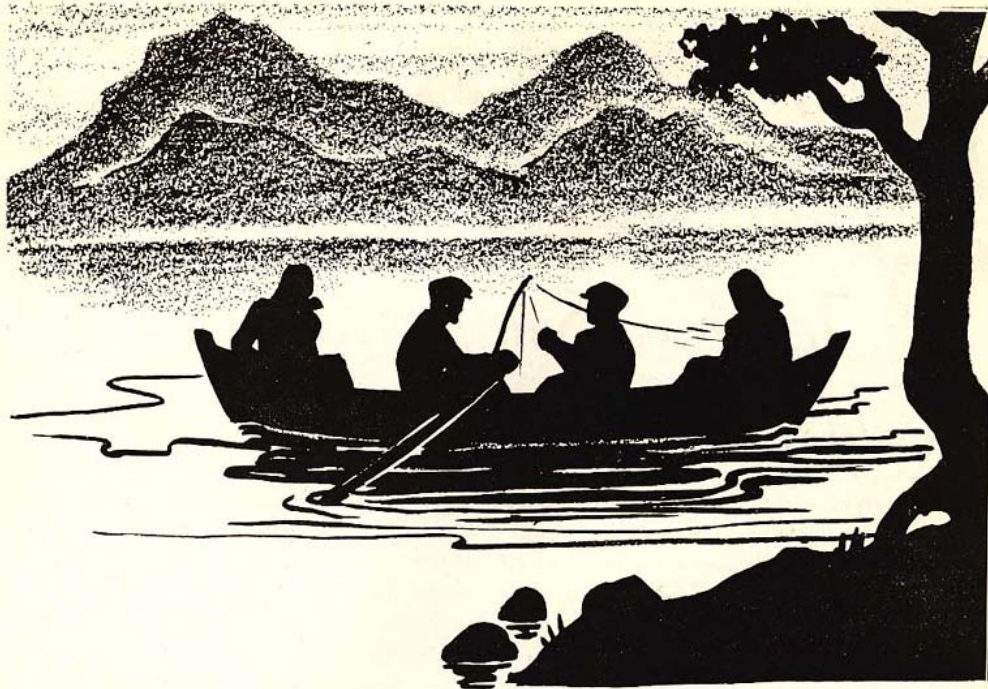
Sigurd og Normann greidde med fiskegarni. Når gjentone var ferdig med stjornet vilde dei vera med utpå vatnet.

Kåre kom attende. Han hadde inkje sett og gav seg til hjelpe med krøteri. Det var gamle kjenningar å helsa på i dyreflokken enda han helst hadde ynskt seg nord til sin eigen høling. Men Kirsti var ventande attende i kvar stundi — ho og vilde vera med ut med garni.

Gjæteguten kunde elles fortelje stornytt. Han hadde vore nokså langt austpå med hølingen og der råkt eit par hesteleitarar frå Bjørndalen. Dei hadde mist tri språke or drifti og skyna ikkje noko av det heile. Med hund hadde dei rekt far radt åt Dalevegen — der kvar det sjølsagt. På viddi hadde hunden kome burt i ymse farvegar, men dei kom jamt burt — enten i fæn og søyledy, eller og bekkar.

Hestane var stolne — det var dei visse um. Og ein utkroppen larv måtte det vera som hadde vore på ferde og.

Karane hadde reika i fleire dagar i milevis, men

inkje funne. Og nord for Naastrendene like fyrr Svartfjellet reiste seg i høgdi hadde dei ei natt vorte mest vitskremde av fælslege uljod. Ei sær anking, sjog og styn kom imot dei med vindkasti, sterkt og nære, og veikte og langt unna att i neste augneblinken. Det tyktes koma frå lufti, vatnet, viddi — allstand og ingenstad frå på same tid.

Karane hadde vorte så skremde at dei hadde rømt lægerplassen midt på natti. Og sovidt dei visste hadde ingen seinare våga seg so langt nord i sudni mot Svartfjellet. Det kunne elles og vera år millom kvar ein eller annan veidemann fylgde far i desse trektene —

Det var fagert på vatnet likevel da dei kom utpå med fiskegarni. Soli heldt nett på siga, og det glødde i gull over voll og vidd. Men ute i synsrandi såg ein glyttar av myrke skyer — torehauser med blank vassrand ikring.

— Soli bankar i kveld, sa Marit.

— Det spår ikkje godver morgondagen, svara Kirsti.

— Overskyja er bra fiskever. Normann spytta etter siste garnstubben og keik nøgje på flærne som etter kvart var dregne ned gjennom vatnet av dei steinfylte næversøkkii.

Dei dreiv langs strandi ei beita med oteren, og

det var ikkje lenge mellom kvar gong dei laut hala inn. Stor, feit, fin fjellaure spratla over båtripa, vart kakka i hovudet og slo nokre krampedrag med halen i sutlevatnet millom tiljone fyrr han heilt stilna av.

Det vart festmåltid i Bergsselet den kvelden. Humøret stod høgt. Gutane kunne ikkje hugse at auren hadde smaka betre nokon gong. Kring det sprakende bålet var all uhygge glømd. Røda gjekk um gamalt og nytt. Gutane kappast med støls-gjentone i å vera munnkåte. Men det var særleg krigsnytt dei var huga etter å høyra — det var korkje radio eller blad på støyane.

Det var nattetider då Kåre med hørsa i armkroken fylgde Kristi og Gjøtle-Guri nord og heim til Knattenselet. Kristi såg det ikkje som rett å la buskapen vera åleine når ein fyrst var so mannsterke på støyane. Farkane kunne berra våga seg frampå i natt, når slike karar heldt vakt —

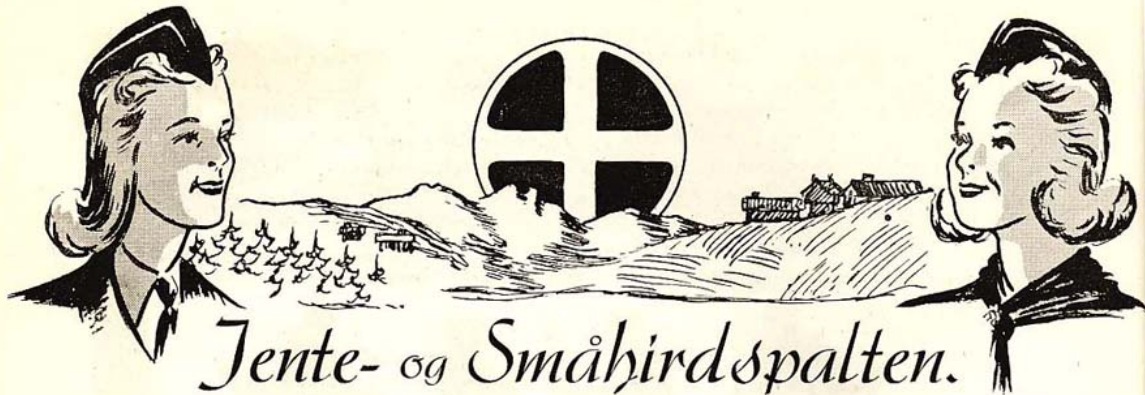
Det var ikkje fritt gutane kjende dei veks under desse ordi.

Dei kunne herra koma, so — — —

— Ja, då skal dei få på tranten! Normann la vesleøksi på stabben framfor sengebenken fyrr han kraup under felden — —

— — —

(Forts. i nr. 1 1943)

Jente- og Småhirdspalten.

Om det å kjempe.

Begrepet kamp er nøye forbundet med det germanske menneskets innerste egenskaper. Enhver ekte germaner har i seg en trang til kamp, til å prøve styrke med motstanderen, til å vinne terreng, til å seire over ham. Med dette menes ikke bare den kamp som utøves med våpen, det vi her vil omtale litt nærmere er den kampen som finnes i det daglige liv. Mange jenter har den innstillingen at kampen, den er ikke noe for oss. Joda, vi ser resultatet av den innstillingen hos enkelte. Resultatet blir nemlig en flokk giddeløse mennesker uten initiativ, eller skal vi heller si, en flokk likegyldige mennesker. Et menneske vokser i motgangen. Det lærer av den, og det herder seg gjennom den. Det blir årvåkent og sikkert og snarrådig. Dette gjelder såvel for jenter som for gutter, for menn som for kvinner.

No vil jeg stille dere et spørsmål. Hva vil det si å stå i NSUF i dag? Vil det si å gå på lagmøte en gang i uken? Vil det si å føre arbeidsboken sin pent og ordentlig, å vise en bra oppførsel? Ja, i høy grad. Dette er ting som ikke må skulkes unna med. Men det å være hirdgjente i dag, det sier så uendelig mye mer. Det er nemlig ikke nok, det som er anført ovenfor. Det trenges glød og idealisme, det trenges kraft og mot og initiativ. Det er vår ungdom som er den norske ungdommens rygg-

rad, det er vår tro, vår idealisme og våre ideer som skal gjennomtrengre hele den norske ungdommen. Vi skal ikke utelukkende holde oss til våre egne og unngå alle de andre, (hva som er nokså forståelig, det er jo ikke alltid så morsomt å oppholde seg i motstanderens leir), men vi skal såvidt mulig søke samkvem med dem, og på en rolig og fornuftig måte argumentere med dem. Mange av dem er nemlig nokså opplagt på en liten diskusjon. Mange jenter fører allerede denne kampen, og de fleste av oss har vel sine små ubehagelige opplevelser på grunn av forstokkede og forblinnede individer, men for de aller fleste av oss som har NS hjem og venner, arter det hele seg nokså rolig.

Men, vil ikke kampen oppsøke oss, da får vi oppsøke den. Hvert enkelt lag må drive agitasjon, og ikke bare være en liten enhet som har så fullkommen nok med seg selv. Sett inn hele deres eget jeg, og dere vil merke for en glede og for en spenning det gir. Hver eneste en av dere har evnen til å bli små ildsjeler, som stikker alle gamle fordommer i brann. Dovne og uinteresserte mennesker har vi ikke bruk for. Og til deg som er lagfører vil jeg si: Det er du som har fått pålagt deg et av de mest ærefulle verv som tenkes kan, å lede og å forme den prektige ungdommen vår. Du skal oppdra framtidens mennesker, nasjonal-socialisten. Når no ungdomstjenesten blir satt i verk, da gjelder det! Begynn allerede i dag!

Håndarbeid og husflid.

I gammel tid har vi her i Norge stått langt fremme med hensyn til håndarbeide og husflid. Om selve ordet husflid ikke er av så gammel dato, så er vel dette yrke som dekkes av ordet et av de aller eldste kjente yrker.

En tur rundt på våre bygdemuseer kan overbevise oss om hvor langt fremme vi har stått i den retning.

Norske håndarbeider bærer et særlig rasepreg, det har fått sitt preg av norsk natur. Dette gjelder så vel nyttegjensstander som pryding. De eldste kjente husflidsgjenstander fra Norge må sies å stamme fra vikingtiden, idet det i Osebergdronningens velkjente gravhaug ble funnet rester av vedede stoffer.

Når vi nevner at norske håndarbeider har fått sitt preg av norsk natur, kan vi f. eks. ta de forskjellige mønster som brukes i våre forskjellige bunader.

Hardanger har sitt rike fanatsifulle hardangerbroderi. Hallingdal med sitt kraftige overlesede og fargerike mønster. Vestfold har sitt enkle og smakfulle mønster. Så har vi Setesdalen med sitt tunge mønster og stive skjorter.

I forrige århundre kom maskinene og med dem dusinvarer i stedet for de individuelle håndarbeider. En nasjonal kunstart holdt på å gå tapt for oss. Men før det var forsent var det folk her i landet som fikk øynene opp for hva dette betød. — Langsomt, men sikkert ble det blåst liv i de gamle mønster, og den gamle husflid ble tatt opp igjen.

I forbindelse med husflidsbegrepet i Norge opp gjennom århundredene, betød husflid en behagelig og nyttig anvendelse av fritid, især i lange mørke vinterkvelder.

Vi som er unge idag må bringe denne kunstsatt enno lenger fram. Når vi skal ta en plass blant Europas kulturnasjoner må vi også bringe med det som er særegent for oss. Hva er da mere naturlig for oss jenter enn at vi går inn for å fremelske en sterk interesse for norsk husflid og håndarbeid?

No i krigstid hvor det er vanskelig å skaffe håndarbeidsmateriale, må vi alle utnytte tingene vi har så godt vi kan, og utvikle idéer til stor nytte for oss alle.

I tiden framover vil jeg no forsøke å gi dere forskjellige idéer av materiale som det går an for alle å skaffe seg, og som det står til dere selv i lagene å gjennomføre.

Sigrun Nossun.

Vi har mottatt brev fra Østfronten, et brev som viser at det strev vi har hatt med å få sammen noen koselige pakker til Legionærene, ikke har vært forgjeves.

Også for framtiden vil vi fortsette med dette. Og ikke bare pakker, men også brev, er noe som gutta våre gjerne vil ha. Her bringer vi en adresse som kom fra fronten like til dere, jenter. Og vi håper at denne gutten og mange med ham får riktig mange koselige brev fra dere.

Til Gjente- og Småhirden, Rådhusgt. 17. Oslo.

Jeg takker for pakken med ludospill som jeg fikk, adressert til en ukjent soldat.

Spillet kommer vel med i ensomme kvelder i bunkersen.

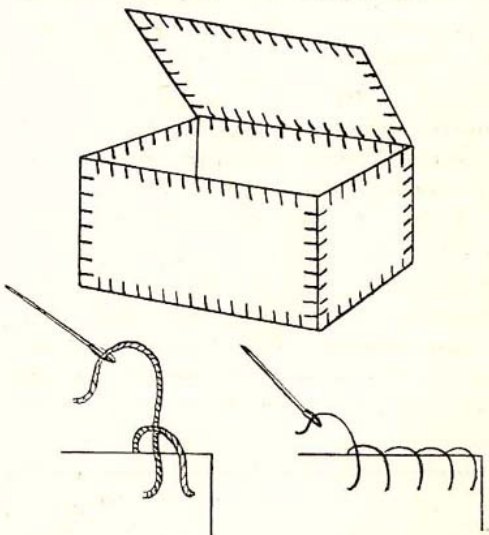
Alt står bra til her, men jeg lengter heim. Hvis noen vil skrive til meg er jeg taknemlig, og lover å skrive lange, koselige brev tilbake.

Heil Føreren!

Leg. Sturmman, Olav Nakken,

Feldpostnr.: 45086 F.

Arbeide for småhird.

Syskrin av gamle prospektkort:

Av brukte prospektkort kan vi lage de morsomste saker som kan brukes til syskrin osv. Fig. nr. 1 viser en slik eske. Dette arebid kan hvem som helst klare.

Først limer vi 12 stk. kort sammen med den skrevne side mot hverandre og legger disse et par

TANKER OMKRING

I den lange striden sin for folk og land har vår Fører alltid hatt de unge som sine tapreste og mest offervillige medkjempere. Der hvor det røynte hardest på, fulgte ungdommen vår Fører inn i kvasseste striden, alltid forrest. I alle årene som er gått siden Nasjonal Samling ble stiftet, har ungdommen preget bevegelsen og i særlig grad satt sitt merke på alle bevegelsens stevner og de tidligere Riksmøter.

Også under det 8. Riksmøte synte ungdommen at den er våken, at den forstår det store i tiden og følger Føreren i ubrytelig troskap. Alle de strålende ungdommene i vakre uniformer som gjestet Oslo, er et strålende bevis på den seiersgang saken vår går i det norske folket. Vi forstår at først og fremst ungdommen marsjerer fram og slår ring om de høye og edle idealer som vår Fører har reist.

Avdeling på avdeling av ungdom med glødende tro marsjerte forbi Føreren under den store paraden foran Universitetet. Disse ungdommene er innsatsberedte og villige til å ofre for den saken de tror på, for den saken som er Norges framtid.

Vakkert smykket var Klingenberg Kino under Ungdomsfylkingens sær møte der. Manende ord lyste mot de unge — Norges ungdom — Norges framtid. Og Ungdomsfylkingens vakre merke, det rødgule solkors med grønn krans, lyste fram av den granbarkledde bakgrunn.

Samtlige av Ungdomsfylkingens tillitsmenn i hele landet var samlet der med Ungdomsføreren, minister Axel Stang, i spissen. Begeistringen blant de unge var spontan da tidligere landsleder i NSUF, Untersturmführer i Den norske Legion, Bjørn Østring, steg opp på talerstolen og hilste den norske ungdommen fra kameratene som kjemper langt der ute sammen med ungdom fra hele Europa.

timer i press under tykke høker o. l. så de ikke bulker seg eller spriker.

Så skal esken settes sammen. Til eskens langside, bunnen og lokket brukes kortets fulle størrelse. Sidene må tilskjæres. Så syr man knapphullsting rundt de enkleste deler med kolørt ullgarn eller tykt brodergarn.

For å få stigningene pene og jevne, linjerer vi en svak linje på kortets bakside. Linjen går $\frac{1}{2}$ cm

det 8. Riksmøte.

Norges ungdom — Norges framtid. Ordene skjønner oss fra Universitetets midtbygning under Ungdomsfylkingens store møte på Aulaplassen. Kanskje mistet møtet noe av sin ytre ramme ved at fakkeltøget ble avlyst, men gløden og begeistringen hos de unge ble ikke mindre for det. Selv de eldre ble revet med.

Ungdomsføreren talte. Han var nettopp kommet heim fra Wien hvor det europeiske ungdomsforbund var blitt dannet. Han fortalte om inntrykkene sine der nede fra. I det europeiske ungdomsforbund så han det beste og solideste grunnlag for det samarbeidende, enige og sterke Europa som måtte komme. Han hadde også besøkt de norske guttene og gjentene i den germanske landtjeneste og brakte en hilsen med heim fra dem.

Ungdommen i NSUF måtte være stolt over å kunne være med i fortroppene for Norges ungdom, for den ungdom som skal gjennomføre Norges Nyreise.

Snart stigende, snart synkende, snart manende, snart mykt og varmt lød ordene fra det store talekor foran Universitetets stolte søylerad. Ungdommens ønsker og lengsler ble tolket.

Kan hende man ikke hører så meget på småbarn-snakk, men vi kan da be for vår Fører og gi ham vår beste takk.

Slik lød det fra Småhirdjentene.

Føreren selv trådte fram for å tale til de unge. Mektig bruste hyldesten opp til ham. Så talte han varmt og inntrengende til de lydhøre ungdom.

(Forts. s. 28.)

fra kanten. Langs denne linjen prikkes hull med en grov nål. Det skal være en halv cm mellom hvert hull (bruk linjal med mål). Knapphullstingene syes i disse hullene.

De forskjellige delene kastes etterpå sammen i knapphullstingene. Esken blir da meget stø og holdbar når den er ferdig.

Fargelagte kort egner seg best til dette arbeid.

Sigrun Nossun.

NSUF

FØRERMØTE PÅ GAUSDAL

NSUF's førermøte på Gausdal er det største som hittil har vært avholdt, og det ble en stor opplevelse for samtlige deltakere. Retningslinjene for høstens arbeid ble her trukket opp, og mange som hadde små eller store problemer å tumle med, fikk belyst disse på en måte som bidro til å fremme løsningen.

Det var også en stor glede for oss ungdomsledere å konstatere at interessen for NSUF's arbeid er voksende, og at flere av lederne for partiets øvrige særorganisasjoner hadde tatt seg tid til å være våre gjester og orientere oss om deres oppgaver og mål. Det ble holdt mange tankevekkende foredrag, som bidro til å gi oss den rette forståelse av det som foregår utenom NSUF.

Blant dem som også gjorde oss den ære å være våre gjester må nevnes høvdingen fra Aulestad — Erling Bjørnson, som også holdt en manende tale.

Den tanke som preget førermøtet på Gausdal var i første rekke den germanske samlingstanken. Flere av talerne viste oss klart at vi må ta et positivt standpunkt til denne.

Deltakerne fikk ikke anledning til å føre noe dagdriverliv, da det var foredrag og særmøter fra morgen til kveld med unntagelse av to timers midt-dagspause. Disse ble benyttet til å «betvinge» de omkringliggende fjelltoppene eller sitte rundt pei-

sen og utdype forskjellige problemer. Etter aftenen fikk to og to fylkesområder i oppdrag å arrangere kameratkvelder og den ene latterbølgen ble avløst av den andre.

Svært interessant var det også å utveksle erfaringer med andre førere fra syd, nord, øst og vest. Vi fikk derigjennom forståelsen for deres vanskeligheter og deres offer, og lærte at våre egne vanskeligheter kanskje ikke er så svært store når det kommer til stykket. Vi hørte om de mange besværigheter der oppe i Nord-Norge, der et enkelt lagsområde er like stort som hele Aust-Viken.

Ungdomsføreren, gjentlandslederen og stabslederen var hele tiden til stede. De to forrige landsledere i NSUF, Bjørn Østring og Kåre Martin var også hos oss, den siste imidlertid bare en kort tid.

Når førermøtet ble så usedvanlig vellykket, er det en som også bærer sin del av æren for dette. Hotellets direktør, Køhn, hadde satt alt inn på å gi oss den beste forpleining, og det skal han ha takk for.

Fredag den 9. september reiste de siste av deltakerne hjemover. Førermøtet var slutt, men det hadde gitt impulser, erfaringer og ideer som vi kommer til å ha nytte av langt inn i framtiden.

NASJONAL UNGDOMMEN

ORGAN FOR NORGES UNGDOM

H. HEYERDAHLST. 1 — OSLO

Utgitt av Ungdomsførerens Stab.

Redaktør: K. DAHLSEIDE

Redaksjon og eksped.: Tlf. 27 114

Ettertrykk tillatt når kilde oppgis

NASJONAL SAMLINGS RIKSTRYKKERI

Ungdomsførere fra 14 av Europas nasjoner var kommet sammen i Wien etter tysk—italiensk innhydelse for å grunne dette forbundet. Men no må en ikke tro at dette ene og alene er et produkt av initiativet til tysk og italiensk ungdom. De europeiske ungdomsførere har alle ønsket at et slikt forbund måtte bli til virkelighet, og intet var da mer naturlig enn at de rettet sine hestillinger til den tyske og den italienske ungdomsorganisasjon, som jo er Europas største. En må heller ikke gå bort og tro at forbundet er et produkt av krigspolitikken. Det er tvert om resultatet av en åre-

Europas ungdom.

Langt tilbake i tiden ble Norge samlet. No idag er Europa på veg til å bli samlet. Vi tar til å skimte omrisset av et europeisk forbund av frie nasjoner. Det er først og fremst de unge som forstår verdien av et slikt forbund, og det er også de som skal komme til å forme det. Enno før dette store som må vokse fram av denne krigen er blitt til virkelighet, har Europas ungdom innledet et kameratslig samarbeid. Den 14. september 1942 er Det europeiske Ungdomsforbund blitt stiftet i Wien.

lang utvikling, av en stadig stigende forståelse mellom den europeiske ungdommen. I stor grad har de felleseuropeiske ungdomsleker og kultursammenkomster, hvor nasjonalsosialistisk ungdom fra de fleste europeiske land har kommet sammen, vært med på å bygge ut grunnlaget for et slikt forbund.

Om lag 40 millioner unge mennesker står no samlet i Det europeiske Ungdomsforbund, og kvaliteten av denne ungdommen får en et klart bilde av når

(Forts. s. 28.)

I Gauhaus der NSDAP ved åpningen av det Europeiske Ungdomsforbund i Wien.

